

ikke, hvad det var, der kunde nage ham, al den Stund han var sig bevidst, at baade han selv og hans Datter efter Evne bestræbte sig for at gøre ham Opholdet her saa hjemligt og hyggeligt som muligt. Særlig følte han sig ubehageligt berørt af Kapellanens Opførsel overfor Ragnhild. Han havde ikke kunnet forblive blind for, at der var de to noget imellem, og han mente at have Grund til at tro, at Hr. Hansted ikke var hans Datter ganske ligegyldig. Men endnu havde Kapellanden tydeligt nok ikke foretaget noget afgørende Skridt. Provst Tønnesen vidste ikke, om det skyldtes Vankelmodighed eller overdreven Undseelse, men i hvert Tilfælde forekom det ham, at han med Grund kunde beklage sig.

Naar han ikke des mindre hidtil havde holdt sin Utaalmodighed i Tømme, var det alene af Hensyn til Ragnhild, hvis Ensomhed og ubetryggede Fremtid undertiden voldte ham Bekymringer. Ogsaa ved denne Lejlighed bed han sin Fortørnelse i sig — om end kun med stor Selvovervindelse. Men ikke saa saare var Frokostbordet hævet og Kapellanden gaaet op paa sit Værelse, før han maatte give sit Hjærte Luft.

„Jeg forstaar mig ikke paa det Menneske!“ udbrød han, idet han begyndte at vandre heftigt